

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

Any II-Núm. 32

3 de juliol 1924

Subscripció:

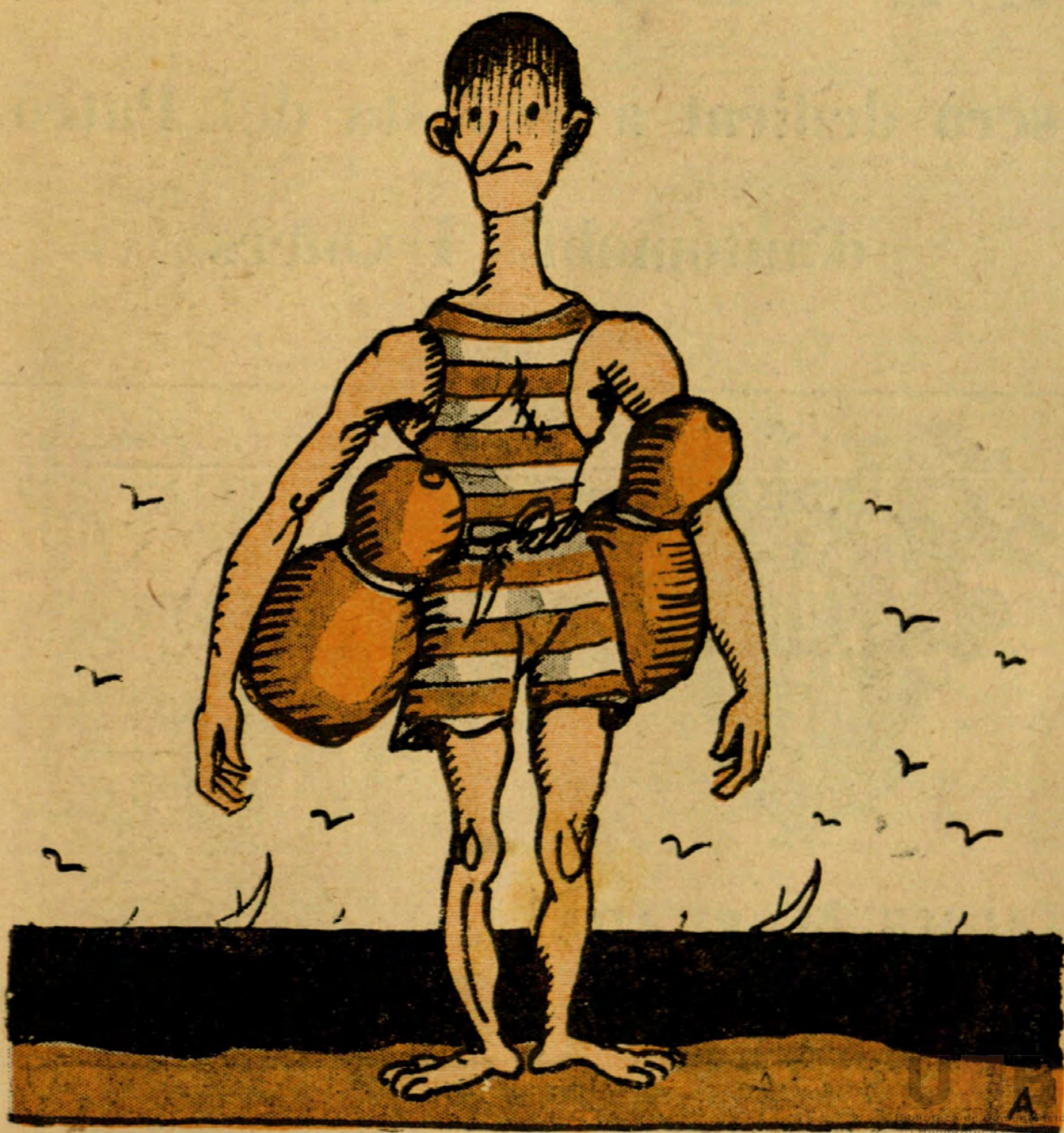
Trimestre, 3'50

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

DE LA TEMPORADA

Carabasses; i encara buides.

Dijous, dia 10 de juliol
diada de Sant Cristòfol xic
E L B O R I N O T
serà dedicat a la festa del Patró
d'automòbils i xòfers

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

P E L J U L I O L . . .

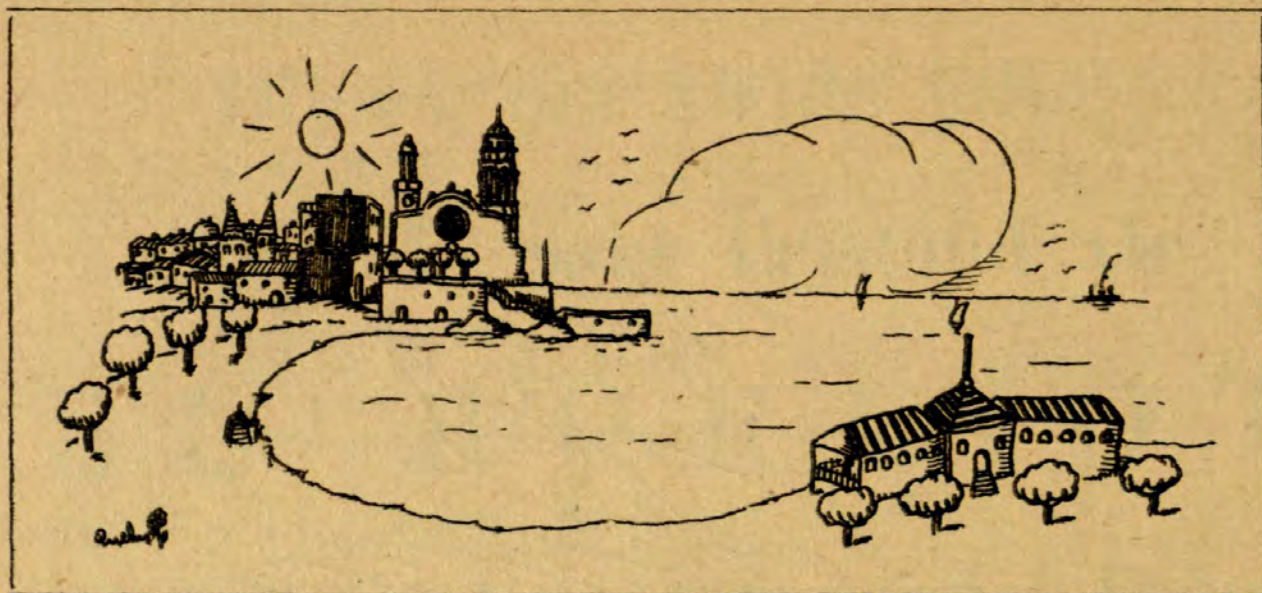

EL juliol fa de les seves el sol, i els fabricants de gel també, i fins els humils venedors, a l'aire lliure, de gelats comprimits. Tothom té la seva tenda i el seu negociet, en aquest temps que no calen portes per preservar-se de la fredor, ni calen llums per illuminar la botiga. Els herbolaris i gent d'específics es fan la barba d'or venent remeis segurs, eficaços i inofensius contra els cuïcs (mosquits), aranyes, escarabats i altres meravelles de la creació. Es fama que a Palència els estorers, en aquest temps, posen despatx d'orxates d'ametlles i gelats exquisits. Què té que veure això amb les estores? No res, sembla. Però si a Palència són els estorers, aquí és tothom que posa un lloc de refrescos i de fresca, fins les modistes; les quals, dotades d'un finíssim sentiment compassiu, escursen tant com poden les robes, en benefici de llurs estimades clientes.

Pel juliol la terra dona gran abundor de fruits, distingint-se en primer terme melons i carabasses. Enguany sembla que la tendència predominant és de les carabasses; per això nosaltres recomanariem una gran circumspecció i prudència en el tracte amb els melons; perquè sota l'espècie de melons es disfressen moltes carabasses; així, doncs, és d'absoluta necessitat no adquirir melons si no és a prova; i en la prova, ésser molt exigents.

El juliol és també el més de lluïment pels suadors: els suen fins les ungles. I en certa manera se'n alaben. I, mateix que fos una cosa molt graciosa i d'extraordinari mèrit i digne de glòria, podeu reparar com rivalitzen a veure qui sua més. L'un diu que ha de menester una grossa de mocadors cada dia. L'altre diu que es veu obligat a dur sempre a la butxaca una galleda a punt per recollir-se tanta gotera, un altre assegura molt seriosament que sua tant, que una vegada es va negar i tot.

Però deixant de banda aquestes exageracions—que, evidentment, són exageracions—el què podem certificar és que aquell que es veu apurat, aquest sí que sua de valent; encara que es trobi amb aigua fins al coll.

SITGES, LA BLANCA SUBUR

Primera de la sèrie en catorze episodis "Biografia dels llocs d'estiueg de Catalunya".

NO volem començar sense pronunciar aquest nom: Santiago Russiñol.

Fa trenta anys que el "Cau-Ferrat" marca el ritme de la bellesa de Sitges, recó florit de la Mediterrània, per on han passat tantes personalitats.

Però hi ha de tot a la vinya del Senyor. Després de l'arribada dels quadres del Greco, amb l'Utrillo i En Casas tirant encens, i després que el "Pati Blau" fou exaltat i glorificat, la dama dels nostres amors se'ns tornà una mica vanitosa, enflocant-se vistosos plomalls, com una "nouvelle-riche", malgrat escaure's el fet molt abans de la gran guerra.

Al centre de la nostra finíssima platja, un home tot cordial, per nom Antoni Cartró, plantava quatre antenes per sostenir una ampla vela que es convingué a anomenar "Toldo". La primitiva coberta s'anà eixamplant, i aviat se la designà per "Kiosk". Pocs anys després se l'anomenava "Conxa de Mar", i finalment "Pavelló de... ídem". Doncs bé; els senyors forasters que han anat pujant i baixant pel Pavelló de Mar, són, en realitat, els qui portaren el major trasbals en els costums vilatans. No cal dir que els nostres "descobridors" implantaren immediatament, com evidents senyals de civilització, el "ball d'apatxes", el "ball de mantons", la pública exhibició en cos de camisa, i la supressió de l'ús de mitjons.

Cal fer justícia així mateix als nostres autèntics "americanos", que han fet molt de bo. Però la gestió llur més aviat es desplega dintre el clos d'"El Retiro" i "Prado Suburense", que són els dos pols oposats de l'esfera de la vida estricta de

Sitges. L'altre dia, el senyor Joan Ramon Benaprés (*Ves per on*) anava desesperat pel carrer, tot cridant:—Hem de cremar el "Prado" i el "Retiro"; ja estem tips de partidismes; visca la unitat sitgetana!... — I altres coses per l'estil. Però, però... si tot fos com una bassa d'oli, què farien els sitgetans, tan ensopits?

Llàstima que la dinàmica atmosfèrica no ens permeti ésser més explícits i, lamentant-ho amb tota sinceritat—després de pregar als botiguers que no s'alarmin perquè aquest istiu encara vindrà més gent,—demanarem que es presenti el senyor Francesc Armengol i Duran, els cognoms del qual ja el delaten (és de Sabadell); car teniu de saber i entendre que parlem de l'iniciador, promotor i realitzador del "Passeig Marítim", "Terramar" i "Autodrom Nacional".

Quina figura, eh, per no ésser sitgetana? Ah, aquests sitgetans que es descriuen únicament per defensar les finances municipals! Hem tingut homes d'un tremp definit que haurien escalat uns quants graons més de no haver gastat únicament llurs energies per reparar els danys del cacic, que té set vides com els gats. Consti que En Bartomeu Misas, En Joan Marsal, En Xavier de Querol, En Pere Carbonell, En Francesc Batlle, En Planas i Robert i molts altres han resultat de la fusta dels patricis íntegres i cal assenyalar-los; de la mateixa manera que assenyalarem, dintre les arts, En Màs i Fontdevila, En Miró, En Joaquim Sunyer, N'Agustí Ferrer i En Magí Cassanyes; havent crescut en els camps de les lletres En Llopis i Bofill, el nostre historiador, En Josep Roig i Raventós, perfecte novel·lista; En Trinitat Catasús, el poeta de les atzavares, Sant Joan i la blavor; En Salvador Soler, que ara es dedica a fer sermons de Quaresma en plena canícula (qui no pot segar, espigola), En Josep Carbonell Gené, creador de "Monitor"...

Si a tot el que resta dit afegiu l'"Orxateria Valenciana" i la "Fàbrica de Gel Canigó", ja compendreu que la nostra caldera, gustosa i sempre a punt de tast, courà plats especialíssims, i que els mallots, les veles llatines i el bacallà a la marinera no desmereixeran en res d'altres vegades, aquests juliol, agost i setembre.

CAIMITU HILL.

Del balconet estant

NO ES BOFIA

La gent diu:—"Els escriptors de comèdies i novel·les s'inventen cada nom!..."

Se'ls inventen, o ja els troben fets?—Si veiéssim en un escrit qualsevol un lloc designat per "câl Bòfia", de segur que diríem: ara veieu, quin nom, quin acudit!

I no fóra cap acudit, senyors. Aneu a Vich, al carrer de Caçador, davant de Càn Rocafiguera, i hi trobareu la "Fonda Bòfia". No és bòfia!

Ei! a no ésser que de pocs dies ençà hagi estat substituït per "Casa Patranya"; que tot podria ésser. I que, evidentment, resultaria més "harmóniós".

VEU'S AQUI ELS BRUTUS

La Fundació Bernat Metge ha publicat un altre dels seus volums, que valen un imperi. Es un vo-

lum d'autor llatí: Ciceró. Tracta del cèlebre personatge "Brutus".

La cultura dels nostres llegidors ens estalvia de dir que no fa referència a cap contemporani.

ALMANAC DE LES ARTS: SABADELL

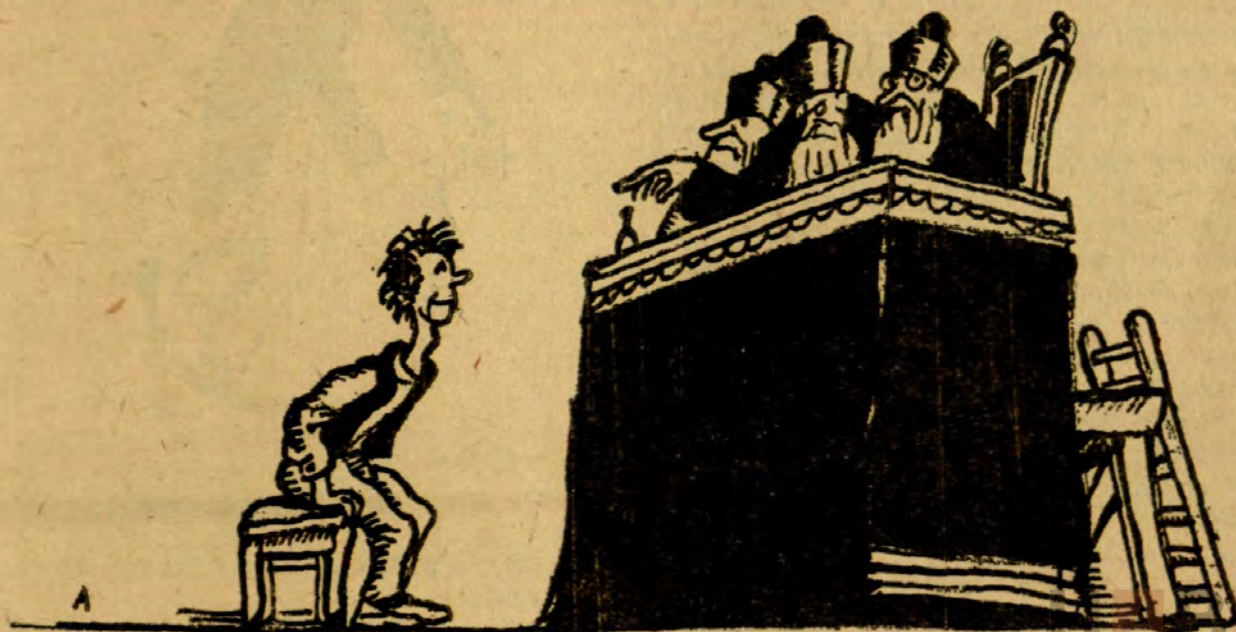
No cal fer de profetes per afirmar que una pedra blanca serà assenyalada, temps a venir, en l'any 1924: serà, aquesta pedra blanca, l'aparició, el número primer de l'"Almanac de les Arts", joia de Sabadell.

QUE S'HAN FET?

Diu que han desaparegut cadires dels passeigs de Barcelona. Diuen que ara acabava el període d'arrendament del servei, i que el material havia de passar a propietat de l'Ajuntament. Ara veieu, quina coincidència!

La gent es pregunta:—Què s'han fet les cadires dels passeigs? Es que no en tenim prou que desapareguin criatures? I si tant és la moda de les desaparicions, ¿per què no podrien desaparèixer les cadires que entrebanquen el pas per les voreres?

Fóra verament una llàstima que desapareguesin les cadires dels passeigs, sobretot les del Passeig de Gràcia; ens privaria de veure allí reunit, fent mitja i ganxet, i menjant caramels d'a ral la lliura, el "mundo elegante".

LA CALOR I L'AIGUA FRESCA

El jutge: — *Es a dir que vostè li va trencar una ampolla pel cap?*

El pobre diable: — *Sí, senyor; però veurà: jo no volia trencar l'ampolla, precisament...*

BADALLS

Son

Gana

Fàstic o enuig

Per què un, quan ensopega, es gira endarrera.

UNA revista d'humor nordamericana fa uns mesos va obrir una enquesta en aquests termes:—"Per què, quan un badalla, veureu tot seguit un altre, i un altre també badallar?" Moltes solucions foren trameses a aquella revista; nosaltres hi diguérem la nostra. Segons nosaltres el fenomen dels badalls és un senzill fenomen de contagi imitativo-nerviós, degut a un d'aquests tres motius subconscients: gana, son, fàstic o enuig. Així, doncs, un badall a quarts de dues de la tarda, o a quarts de nou del vespre, generalment vol dir que un hom té gana; aleshores els successius badalls dels altres individus volen dir—jo també tinc gana—i jo, també—i jo, també—etc., etc. Un badall a quarts de dues de matinada generalment vol dir que un hom té són. Per fi hi ha el badall que esclata en molt diverses hores i circumstàncies, per exemple: en una visita, en una penya d'intel·lectuals a l'Ateneu o allà on sigui, en una funció de teatre, en una conferència, en la redacció d'un periòdic humorístic; aquest badall vol dir que un hom s'està fumant de fàstic.

Aquesta explicació nostra, escrita en correcte estil nordamericà, i profusament il·lustrada guanyà el primer premi: medalla d'or i títol de soci honorari de l'entitat O. S. T. R. A. (Olla sense teca: reial Associació).

Nosaltres fórem els primers estranyats d'aquesta distinció, car confessem que l'explicació que donàrem no ha de menester gaire enginy ni molta, ni poca subtilitat.

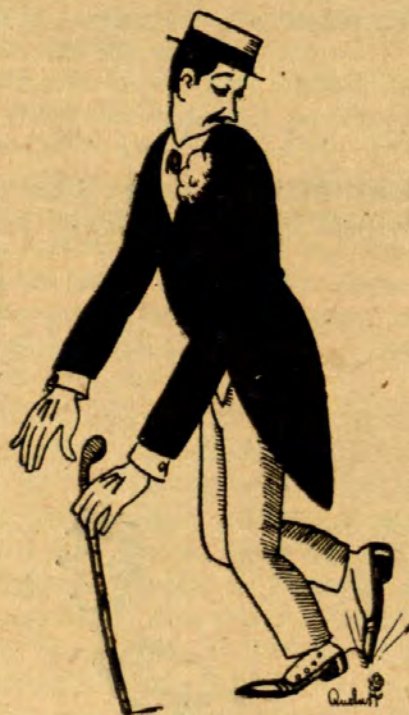
En canvi, per més que hem rumiat i barrinat de cap, no havem pogut trobar una explicació

que ens mig satisfaci de "per què un, quan ensopega es gira en darrera", a mirar allí i allò en què ha ensopegat.

Escriptors de tota mena (filòsofs, crítics, glossaires, assagistes, comentaristes, poetes, etc.) que, bones o dolentes—generalment dolentes—tenen raons per tot, cap d'ells no hem vist que doni la raó d'aquest fet. I per força n'ha de tenir alguna, d'explicació; puix que el fenomen és tan constant i general, perquè del més petit fins al més gran, tothom, sigui qui sigui, quan ensopega es gira; de vegades en el mateix moment de l'ensopegada; de vegades—per dissimular—al cap d'unes quantes passes.

I després encara una altra cosa: una ensopegada fa riure. Per què?

Ah, això ja ens sembla més fàcil d'explicar. Sobretot quan l'ensopegada és d'aquelles solemnes i significatives, i que fan anar de corcoll. I és que quan un ensopega d'aquesta manera és que volia fer el presumit, el "guapo", el fatxen-

ENSOPEGADA

Plegà'l, que és "duro"!

da, el tifa, el "granda", el mocós, l'únic,—digueu-ho com vulgueu.—

I, és clar, ve que pa-ta-xaf!, ensopega, ai, ai, ai!, perd l'equilibri, i en terra!

I aleshores què heu de fer, sinó riure! I amb quin gust!

T. FLIK

PANORAMES D'ACTUALITAT

II

Les dones, en proposar-se usurpar els destins dels homes, en tot han pensat, menys a ésser "soldades".

I això que em sembla que una guerra de dones no hi seria de massa, puix que així potser s'aclari-rien un poc.

Però... això d'anar a la guerra, també jo ja ho veig, és molt difícil, gairebé impossible, per molts motius.

En primer lloc, que no els agrada, i no en tenen ganes; la qual cosa no deixa d'ésser un motiu bastant poderós.

Es clar; no veieu que una bala que els passés a prop del clatell els podria descompondre un rínxol, o fer-los caure un llaç o una flor, que, per col·locar i posar-ho bé, havien estat mig matí, i això és un cas greu.

Per altra part, suposeu-vos un batalló de dones, que es veu sorprès.

La corneta toca a formar, a la carrera; però la gent del batalló no compareix.

Naturalment; ¿com voleu que formin, si totes estaven sense pentinar?

Digueu a l'enemic que faci el favor d'esperar-se un parell d'hores! i, una altra vegada, que ens avisi el dia abans, si vol que estem per ell.

I mentrestant, la una demana els molls a tota pressa, l'altra, de tant que vol avançar, amb una estirada se li ha trencat el cordó de la cotilla, i de- mana un cordill, cridant.

Aquella altra, sortint de pressa de l'habitació per anar a agafar les armes, se li ha enganxat el vestit en un clau, se li ha descosit un tros de far- balà, i ara es desespera cercant agulla i fil, per linar-se pu punt al vestit.

La comandanta, que ha estat la primera a arre- glar-se, quan ja surt al carrer, l'avisen que li sur- ten els enagos, i té de ficar-se a casa, altra ve- gada.

Totes criden i avalten.

Totes es belluguen, però cap no surt al carrer, per afrontar l'enemic.

L'enemic, si vol, que s'esperí; si no, que s'en- torni.

La solució no podria ésser més graciosa. Quina manera més graciosa d'acabar amb la guerra. Per què no ho provem?

T.B.

Que passa a Igualada?

Senyor Director d'EL BORINOT
Benvolgut i simpàtic senyor Di-
rector: He llegit allò dels "Ge-
gants d'Igualada" i veig que
aquesta vegada és a mi a qui in-
directament li toca el rebre, ja
que es fereixen dues susceptibi-
litats. La de la nostra mai prou
volguda i encisadora Rambla, de
la que en sóc parroquià *pedestre*,
i la de la sapientíssima colla dels
"Esdrúixols".

Respecte de la Rambla he d'ad-
vertir-li que els "divendres de
goma" la gernació que sempre hi
passeja, sense contar el *serens* i
el vigilant, es d'allò més escaient
i engrescadora.

I referent a la colla sapientís-
sima dels "Esdrúixols" ¿qui no
ha sentit llurs admirables discus-
sions científiques?

Vostè, senyor Director, es farà
càrrec del meu *incomodo*. Confio
que no es repetirà.

Màni i disposi a tothora de sop
a. b. c. d., etc.,

EL CAVALLER ESTOVAT.

NOTA.— Hem d'advertir que
sentim molt aquestes molèsties; i
que si de molestar dignes perso-
nes es tracta, pleguem!

EL DIRECTOR.

La vieja política

partida por medio

(ja, ja, ja: no me haga osté resir, que tengo er labio partío)

SETS I VUIT

Toros i toreros.—En la plaza de Madrid es ovacionado únicamente el conductor de la regadera.

Alicante.—Ortega, ignorantón, resultó herido en un muslo.

Inca.—Cogidos y heridos de consideración Félix Rodríguez y Alpagaterito.

L'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya ha editat i reparteix profussament una cartilla de lluita contra la terrible malura del cranc (càncer).

Ja convenia, ja; perquè hi ha cada cranc!

Valladolid.—Cogida leve de Chichorro.

Ara resulta que a Madrid hi ha un gran debat de premsa contra el joc. En felicitem el senyor Rucabado, que d'aquesta qüestió de neteja és el porta-estendard.

A veure si aviat hom farà una campanya semblant contra el cine (s'entén contra el cine estúpid; el qual sovint coincideix amb el cine de la vida). Uix!

Valencia.—Fruterito, banderillero, es cogido por el segundo toro, que le infiere una cornada de quince centímetros de profundidad en la región glútea.

Joan Draper ha llençat al carrer un bell llibre: "Dietari d'un nedador". Ara n'és el temps. Allí podeu admirar les gràcies del qui neda sense carabasses. Cosa que en els temps que correm no abunda pas gaire.

El Escorial.—Serranito es cogido e inutilizado por el primero.

Eibar.—Resultó con una cornada de diez centímetros, el novillero Jesús Pintado (Pintao).

Pobrets de nosaltres, aquest istiu! Una onada de calor, cremadora, diu que ve, procedent de Xicago. Per la banda de Ponent: ja, ja.

Sevilla.—Grave cogida de Correa Montes.

Mussolini reconeix que l'assassinat de Mateotti és una insigne tonteria.

Si, vaja; com si diguéssim una broma de mal gust. Oidà!

UN QUE ES

—Jo, company
—Queda uste

En Madrid.—Màrquez sale cogido y pisoteado en el suelo, con una herida en la oreja derecha.

A Washington quatre mil sastres es declaren en vaga. Quina felicitat!

En Toledo.—Nacional II es cogido aparatosamente, en medio de gran emoción.

L'ex-rei Jordi, de Grècia, anirà a prendre les aigües de Vichy i es dedicarà al comerç a l'engròs.

Està bé això. I que cundeixi!

En Valencia.—Guerrillero sufre una cornada de doce centímetros de profundidad junto al ano.

La Rambla de Barcelona dona gust: semblen les muntanyes russes. Ara hi fan uns grans canvis de "cables" elèctrics. A veure si després haurem

ga robo.
nido!

de canviar les bombetes i motors... La qüestió és progressar.

Bilbao.—Grave cogida de Lagartite.

Décima corrida de abono en Madrid.—Grave cogida de Alcalareño II en la Plaza de Vista Alegre.

El número vinent, si fa bo, anirà el II episodi de la pel·lícula "Biografia dels llocs d'estiueig de Catalunya", que és CALDITAS (Caldetes).

El número passat, que dedicàrem a Reus, i al seu famós Campanar, diu que ha agradat molt. El gust és nostre. Ens han sol·licitat números per un estil dedicats a Mataró, Sitges, Vilafranca. El gust serà nostre. El primer serà el de Mataró, per la festa major.

El número de dijous vinent va de Sant Tòfol: festa dels automòbils. Tothom en auto!

UN PEIX LLEGENDARI

A l'amic Arcadi Llorens.

MOLTS deuen conèixer l'història de Marius, aquell alegre marsellès, inventor de les mil-i-una facècies còmiques.

Un dia, que es passejava per un "boulevard", trobà un amic seu, i li comunicà que una sardina, una sardina enorme i grossa, havia interceptat l'entrada al port. Tan admirat com ple de curiositat, l'amic es dirigí, tot seguit, vers el moll per contemplar el gran fenomen que havia aparegut, no fantant-li temps per fer córrer aquella sensacional nova. En menys de mitja hora, la Vila sencera es posà en renou i tots els seus habitants s'encaminaren al port.

—On va tota aquesta gent?—demanà, el tal Marius, una mica més tard.

—Al port, senyor, a veure la sardina que l'ha interceptat,—li responien.

—Es possible!—féu aquell, tot estranyat, no recordant-se ja que fos ell l'autor de la notícia famosa. Té! és necessari que jo vagi també a veure aquest peix.—I s'encaixà tot seguit al grup de badocs. (?)

Aquest fet, encara que és molt antic, i molts el coneixen, diré als amables lectors, perquè es facin càrrec d'on vé, que té per fonament una història real, de les més gloriuses, ocorreguda als marsellesos. Un cèlebre historiògraf n'ha descobert l'origen, en els arxius del "Sevei de Sanitat de la Marina", (francesa).

Era l'any 1793, en plena època revolucionària. Els anglesos, que s'havien ja apoderat de Toulon, amenaçaven de entrar a Marsella. Un dia, el tinent de navili Jordi Daujard, comandant de la corbeta "La Sardina", de l'escuadra francesa del Mediterrani, es trobava perseguit per un vaixell britànic superiorment armat. No tingué altre remei que refugiar-se a la rada de Marsella, i féu per manera que la seva nau encallés a mig del port, interceptant així l'entrada de l'enemic.

Aquest deu ésser el fet més veridic i d'alt patriotisme que més tard, segons el savi historiògraf, donà naixença a la famosa història de la sardina.

I és una història que de vegades es repeteix.

JORDI DEL VAL.

**AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR**

NO CAL QUE PLOGUI

LA terrible situació en què es troben els pobles flagellats per l'eixut obliga a moltes determinacions, principalment, d'ordre espiritual. Mateix a Vallpeladures que en la cosmopolita Barcelona s'emprèn tots els mitjans per tal d'assolir el benefici de la pluja. Poble i autoritats, les classes socials totes, ajunten els precés per obtenir l'aigua, aquest element vital per a les indústries lleteres, vinícoles i farmacèutiques.

Era un poble que semblava deixat de la mà de Déu. La meteorologia no es subjectava a cap llei física, i una part dels seus homes acabà per fer, tallà tallera, el mateix amb les altres lleis; resultant de tot això un desballestament general. L'exclusivisme d'uns quants—que anaven més mudats que els altres—s'imposà, privant que ningú pogués fer res pel seu compte. El cas és que, malgrat el que fessin i diguessin, la pluja no venia; les boires, esporuguides, semblava que s'haguessin amagat en l'altre hemisferi.

Tothom en patia, de la manca d'aigua: les indústries paralitzaven els treballs, la terra eixar-

reïda perjudicava força el vi, la llet i el xarop de xicóira.

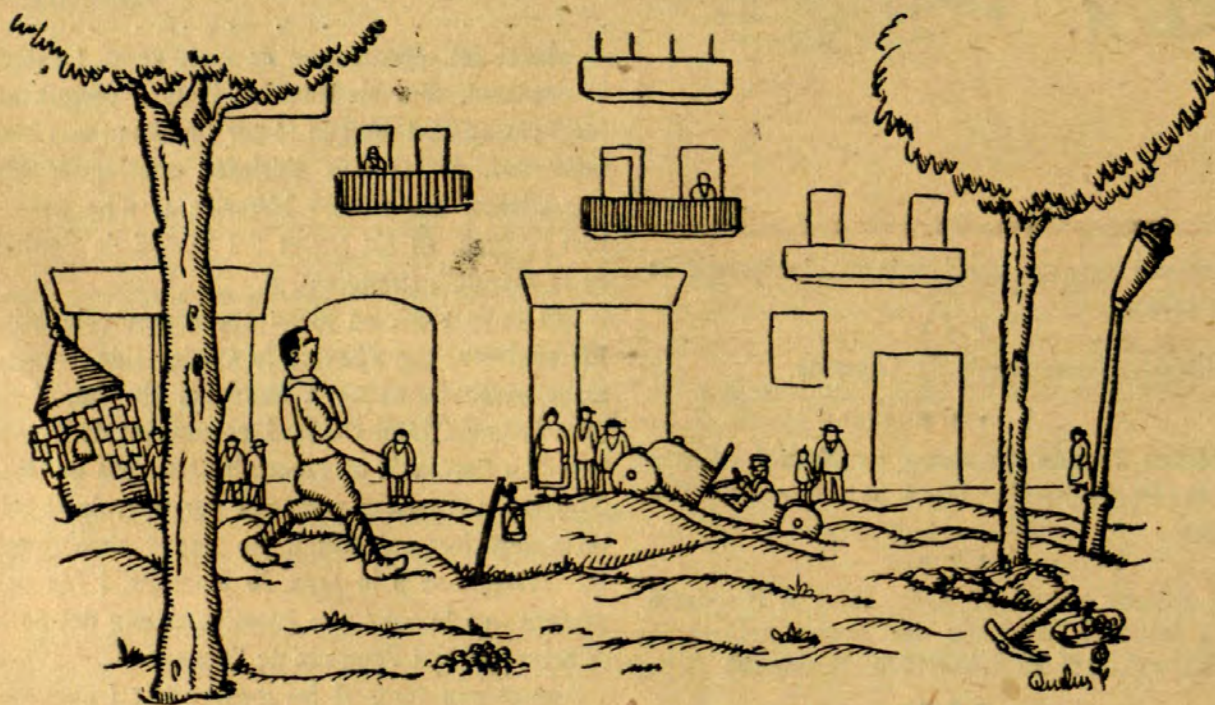
Terrassans i gent humil donaven la culpa als que sempre anaven mudats. En treballades i tavernes era cosa de no dir els blasmes que els adreçaven. Cosa per l'estil succeïa entre els que campaven pel comerç i xuclaven de la indústria. Podia assegurar-se que en el poble gairebé tots opinaven el mateix, agullonats per la manca de pluja.

Arribà un dia que una gropada negra avançava per la part de ponent. Un pressentiment, més negre encara, envai el cor d'aquells pacífics habitants que veien la pedregada al damunt.

No s'equivocaren pas, car a la poca estona començaren a caure pedres de tamany desacostumat, que malmeteren les collites que tants d'afanys els costaven i tantes esperances havien fet concebre.

L'endemà, a les malediccions dels perjudicats responia una certa joia dels altres, que es vantaven dient:—A nosaltres es deu que hagi refrescat el temps.—El pitjor de tot és que foren els únics que se la passaren bé una temporada.

FLENDI

PARTIT INTERNACIONAL DE «CROS COUNTRY»

Trajecte de Canaletes al Pla de la Boqueria.

Primer premi: 100.000 pessetes a qui el faci en mitja hora.

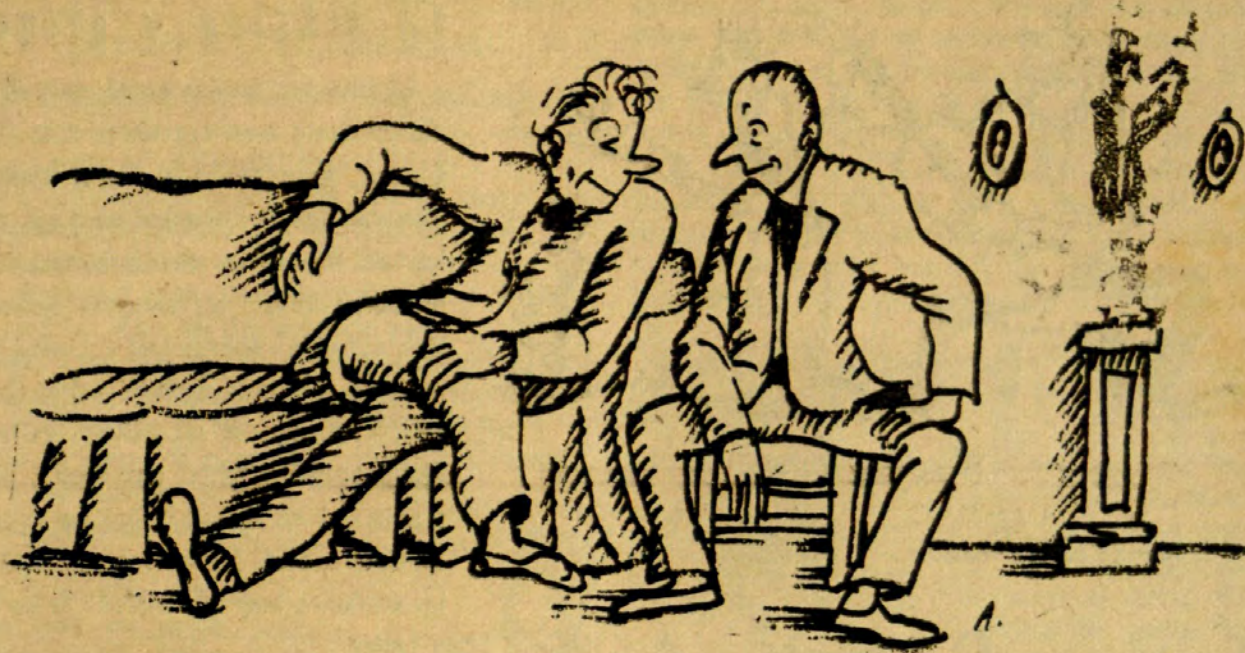
Segon premi: 60.000 pessetes a qui el faci en una hora.

Tercer premi: 40.000 pessetes a qui el faci en dues hores.

NOTA: Fins ara no s'ha inscrit ningú per al primer premi.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

— I mentre la seva senyora és fora, vostè s'està a casa, amb aquesta calor?...
— Es que m'agrada tenir aquesta estona de tranquil·litat.

CERCANT FEINA

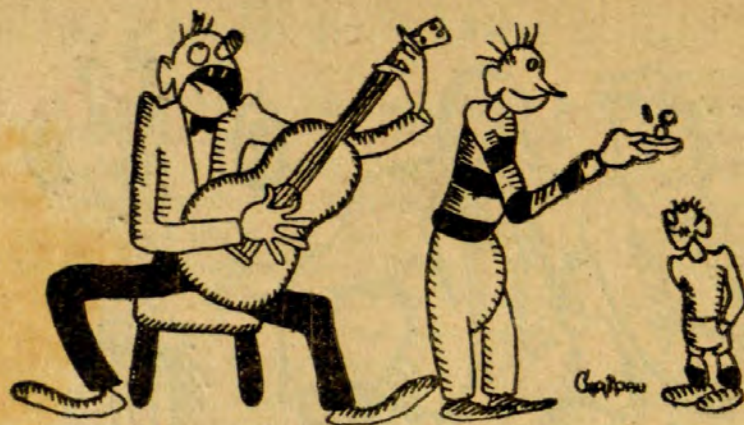
El suro i la carbassa
volien treballar;
ningú no els dona feina,
ningú no els vol llogar.
— "Carbassa, ets massa tonta;
suro, ets massa taujà;
de res no ens serviríeu,
sinó per destorbar;
aneu a la taverna,
i el beco mirarà
si pots servir, carbassa,
per omplir-te del clar,
i el suro, per tapar-te,
que així no es vessarà.
Ja són a la taverna
i el taverner els fa:
— "Ho sento molt, carabassa,
suro, no et puc llogar.
De vi ja no me'n queda,
d'uns quants mesos ençà;

i, encara que hi ha coses
que convé molt tapar,
no en tinc prou amb el suro;
no és prou: ho entens ben clar?"
Carbassa es desespera,
el suro es vol penjar.
Devés la mar salada
el trist parell se'n va.
"O sort! aquí fem fira"
el suro va exclamar:
"aquesta gent que es banya
ens utilitzarà".
D'ençà d'aquesta feta
arreu es trobarà
que carbasses i suros
ajuden a nedar.
I amb tanta bona ajuda
ben alt s'aguantarà
el qui feia tentines
en l'aigua... o en vi clar.

RAU-RAU.
UNB
Biblioteca de Comunicació
i Memòria General

Oficina de còpies CASA RENÉ

Circulars · Treballs en entàl · Rapiditat, bon esment i economia
CARRER DE MONTESÍO, 18, TELÉFON 4525-A · BARCELONA

TOTHOM FELIÇ

*Sal a la ventana
que te quiero cantar*

*la nuestra, la nuestra,
felicidad....*

LA PAGA

NINC-nanc, ninc-nanc:—Dos quarts de dotze són, ja?—exclama la mestressa del mas, girant l'esguard al vell rellotge de caixa.—Xarric, agafa la minestra, que trobaràs en la cistella de damunt la taula i porta-la a En Vadó.

Rondinant, Xarric va cap a la taula, pren la cistella farcida de viandes.

Surt al portal i emprèn camí de la vinya; però, quin sol! Malhumorat Xarric deixa anar la cistella i s'asseu, pensant: tanmateix, quina fadiga! Però tantost fet aquest pensament, la flaira d'un plat d'estofat que puja de dins li revifa els sentits. Qui pogués ésser d'En Vadó! pensant resistir la temptació, desfà la cistella. va... Va?... però no... però sí... I, no po-

Per un tall més o menys. En Vadó no ho coneixerà! I, amb aquestes consideracions, ben aviat desapareixen tots com per encís, restant al plat tan sols una mica de suc.

Refet, emprèn de nou el camí.—Vadó!—cridà d'un tros lluny,—us porto el dinar.—En tres gambades Vadó arriba, pren la cistella, en treu el pa, després el vi, finalment els plats. Arriba el d'estofat... i s'encara amb el marrec, demanant-li explicacions per la "fugida" dels talls. Tremolós, el xicot cerca per terra, movent el cap en totes direccions, exclamant per fi:—Vadó, no vull que em cregueu culpable, he de dir-vos la veritat. Portant el cistelló, i fent recompte dels plats, se m'ha vessat tot l'estofat; i malgrat els treballs que he fet per recollir-lo d'en terra, sols he pogut recuperar el suc que hi trobeu.

Ah, amics! són molts els que no en tenen prou que trebal·leu per a ells: us pispem els talls, i encara se us voldrien rifar.

KU-KLUX.

La música a Sitges

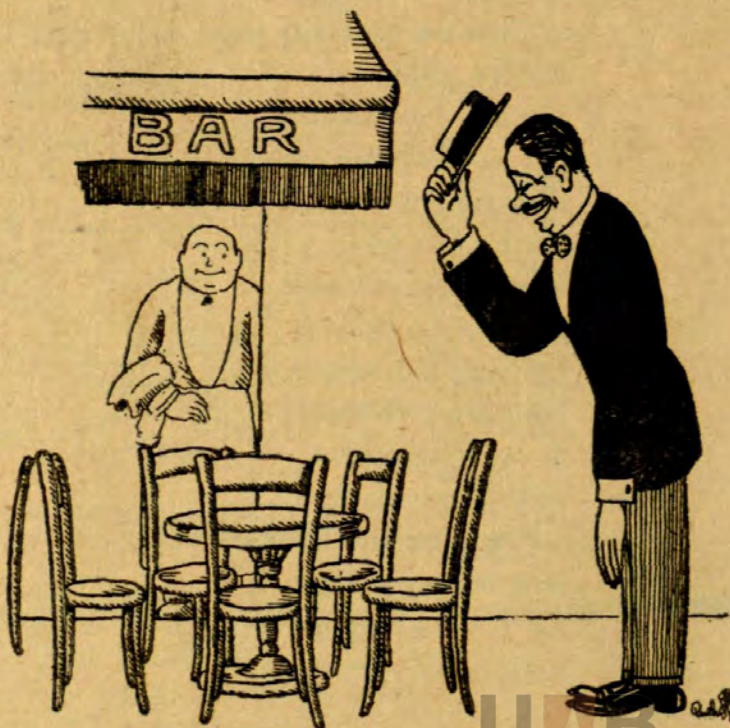
El diví art (tenim entès que és la Música) està molt ben servit a la Vila Blanca. Aquí tenim el Mtre. Manuel Torrents que és l'home el nom del qual ha anat més voltes als diaris, concerts, ballables *dernier cri*, cançons, caramelles, etc., però sobretot el coblet; i val a dir-ho que ho fa molt bé.—I en Joan Tort? Ah, aquest, tot callant, callant, ara li acaben d'editar una obra a Alemanyà.—I en Català? Qui no coneix en Català, el de les misses majors i de les sardanes inspiradíssimes! Totes les

tenores l'han tastat.

Ja ho veieu que, de cap manera, podem estar de mal humor.

FERNANDITU CREMALLERA.

Xòfers, atenció!
Automòbils, atenció!
EL BORINOT
del número vinent
anirà per vosaltres.

PER PASSAR PER LES ACERES

—Que farien l'obsequi, senyores cadires i taules, de deixar-me passar?

AVANT SEMPRE

(A l'amic P. C. i B., que hi era)

ES tracta d'una excursió que una colla de nois, noies, homes i alguna dona, tots barrejats, però de confiança, vàrem fer fa prop d'un any al Santuari de la Mare de Déu del Mont. Feia tres setmanes que havíem escrit al rector de l'ermita dient-li quants seríem, el dia que hi anàvem i la gana que portariem. Sortírem d'Olot a quarts de cinc del matí, en dos autos de passatge de Can Mingu, premsats a dins com saques buides. N'hi havia que es queixaven de l'estretor, i d'altres que no. Això segons. Vàrem arribar a Beuda cap a les sis, i en saber el carter que anàvem a l'ermita, ens va donar un "plec" de correspondència pel rector, que feia més d'un mes que no havia baixat al pla. Entre les cartes, vàrem trobar la nostra... comentaris? per qué?

Pel camí trobàrem una fonteta molt "caia" i hi férem una mica de repàs. M'oblidava de dir que amb nosaltres venia un poeta. N'hi ha ben pocs que sapiguin el què és un poeta, anant d'excursió. Sempre ens sortia amb el mateix ciri trencat; a cada pas ens distreia de la conversa per atendre la musa que s'entretenia inspirant-lo. Mentre el sol, sense matar-s'hi (com nosaltres), i paral·lel (a nosaltres), anava fent el seu fet, de sobte el poeta debutà amb aquesta quarteta:

Entre núvols i boirines
surt el sol mandrosament,
mentre toquen a Maitines
les campanes del convent.

Ens va agradar; sinó que, (petit detall!) no es veia cap boirina enlloc, ni de campanes de convent n'oïrem en tot el dia cap. Però és el què deia ell: "la qüestió és que caigui bé". Arribàrem una mica suats a l'ermita, cap a les nou, els joves a cercar flors, i la companyia de gentils damiselles, belles com les gaies flors que collíem, era l'ali-

cient cabdal de l'anada. La Roseta, la Carme, la Conxita, la Maria, la etc... Després tots plegats oïrem una missa—i no tanmateix amb massa recolliment—. Després d'esmorzar vàrem anar a donar el volt fins a l'hora de dinar.

A la taula, on tots férem bon paper, del que ningú es penedí fins a l'hora de passar comptes, fou on, entre copa i copa, el poeta s'inspirà més. Fóra llarg resenyar la seva mus...ica. Un excel·lent fotògraf de la colla, ens tirà una "foto" al magnesi. Era un bon home... mai no ens feia pagar res.

Després de jugar, pagar i mirar l'estany de Banyoles, amb l'ullera de llarga vista, retornàrem tots cap a Beuda, on ens esperaven els autos que ens engoliren. Al matí, tots hi cabíem; però lla-

vors, com que anàvem més plens, uns quants tinguérem d'anar al terrat. Hi érem el poeta, la Roseta, la Maria i jo. Anàvem d'allò més bé. Férem una mica de parada a Besalú, empenent el retorn a Olot. Pel camí el poeta ens va recitar una altra quarteta (la cent i "pico") que havia compost al prat jugant a cuít. Deia així:

L'herbei convida a
[una jaguda...
per efectes del solell
[pres com beguda.
Les ombres estirades
[i ensopides,
semblen muses ador-
[mides,

Jo li volia fer notar, que al prat no hi havia més que bardisses de pam i mig, però es veu que a ell pels efectes del vers, li convenien roures que fessin

força ombra. Seguïrem parlant mentre avançàvem cap a casa, una mica amoïnats, pel vent, la pols, el soroll del motor i altres coses. Això no obstant, mentre jo m'estava deixant fascinar per la Roseta, el poeta ens recità un altre poema.

Era una elegia a la posta de sol, tema més explotat que els anuncis d'ihumànries.

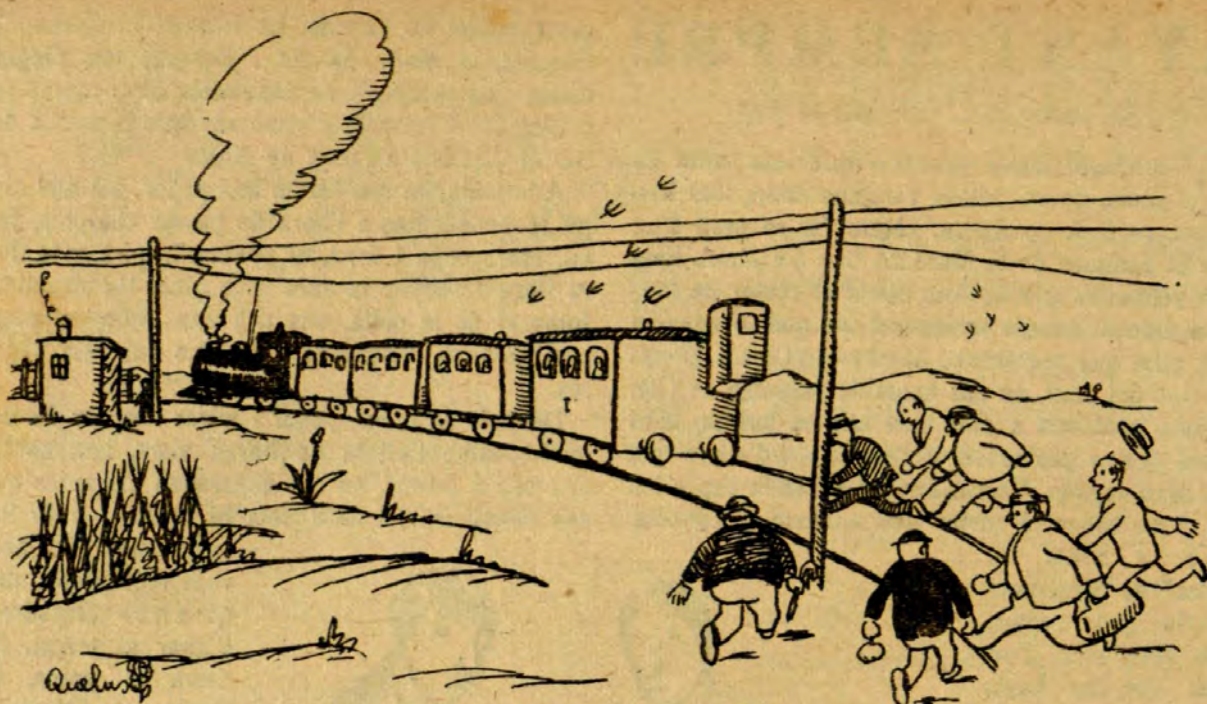
El sol, ens deixà plantats, estimbant-se nostros avall. Ditxós ell! Nosaltres vàrem haver de rosegar el poeta fins al terme del nostre viatge.

ARNALT DE GAYCEREM

—Vulgui acceptar aquest humil present... I don't'm el "sí!"... senyoreta!...

—Ja m'agrada, ja, la xocolata; però tant tant, no.

VISTES DE LA TEMPORADA

El tren dels marits.

LA NOSTRA EXPOSICIÓ

Més exemplars que anem rebent

Com saben els nostres lectors, per a temps oportú preparem una exposició de diaris i periòdics, butlletins, gasetes, etc., de totes menes, tendències i matisos publicats de cent anys ençà, a Catalunya, València, Balears, en castellà, en castellà-català, o en català.

La nostra iniciativa compta cada dia amb més adherents, simpatitzants i col·laboradors.

A les llistes de números anteriors avui afegim aquesta nova de publicacions que ens facilita l'entusiasta senyor Baldomer Blanc, ex-regidor de Badalona. Són:

Lo Carril de Vilanova (Vilanova i Geltrú); La Cuña (Tarragona); La República (Mataró); El Heraldo de las Afueras, La Broma, El Fraile Mostén, Lo Vell, Coliseo Barcelonés, La Carcajada, La Madeja Política, La Flaca, La Ilustración Ibérica, La Barretina, La Semana Popular Ilustrada, La Tramontana, La Araña, Las Carolinas, La Mujer, La Tronada, La Marca Roja, La Marsellesa, El Compàs, El Loro, Mapa-Mundi, La Carta, La Calavera, Lo Pregoner, La Crítica, La Cotorra, Jocs Florals, La Bandera, El Correo de Teatros, La Ilustración Barcelonesa, La Llar, El Cañón Krupp, La Fantasma Grogga, Cuentos a la Bora de l'Aigua, Robinson, La Tomasa, L'Esquella de la Torratxa, El Entreacto; totes aquestes publicacions són de Barcelona, i del segle passat, d'ençà de l'any 1872.

També tots aquests altres, de Barcelona, del segle actual, començant per l'any 1901:

La Forja, Metralla, Rebeldes, La Trinchera, La Protesta, El Sindicalista, El Pueblo, La Revuelta,

Vida Radical, El Cor del Poble, Revolución, El Día Gráfico, El Obrero Municipal, La Dinastía, La Reforma Constitucional, Reacció, Nostra Bandera, Raza Nueva, El Federal, El Vigía, España Irredenta, Fructidor, La Sotana, El Alquiler, La Crítica, Los Sucesos, La Nación, La Tralla del Carreter, Redención, Solidaridad, Ara més que may, Aurora Social, La Rebeldía, La Voz de la Verdad, Solidaridad Obrera, La Rebelión, La Cultura Popular, Los Acontecimientos, La Publicidad, Som..., El Tiempo, La Raza, Ideal Español, Iberia, L'Avançada, Cantacaro, La Nació, Maura, sí!, Lerroux, sí!, Sang Nova, Avant, La Bandera Regional, La Palestra, La Campana Catalana, Alma Regional, La Unión, Marramau, La Palestra, Los Pilletes, Hispania, La Opinión, La Pedregada, Vida Nueva, Fantomas, Fructidor, El Pueblo, Els Jacobins, La Voz de los Humildes, Diario de la Feria, El Obrero, La Geringa, La Tralla, La Nació Catalana, El Descamisado, Los Gremios, L'Avi, La Protesta Catalana, Lluita, La Nova Tralla, La Destral, El Federalista, El Mestre Titas, Fuera Caretas, Renacimiento, Verdad Radical, República, El Escándalo, La Nación, El Ariete, Alma Joven, El Poble Català, Acción Radical, La Mano del Maestro, El Día, La Canonada, La Bandera, L'Espia Dimonis, Zona Neutral, El Insurgente, Catalunya Viva, El Xàfeg, La Guillotina, El Programa, El Federal, La Devantera, La Verdad, La Avanzada, El Combate.

De Granollers, els següents: El Consecuente, La Bomba, El Congost, La Razón, El Radical; tots del present segle.

De València: El Tradicionalista; segle actual.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.

Establiments **MARAGALL**

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

D'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

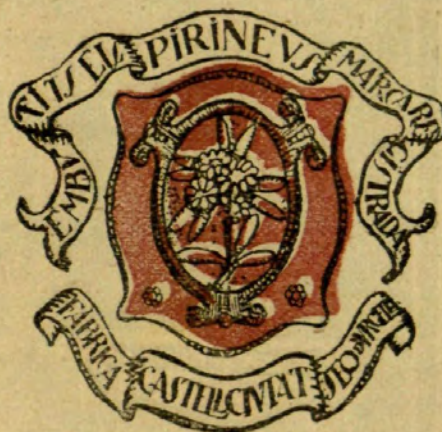
Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

El dia 24 de juliol

A TOTES LES LLIBRERIES

LLATZER DE TORMES

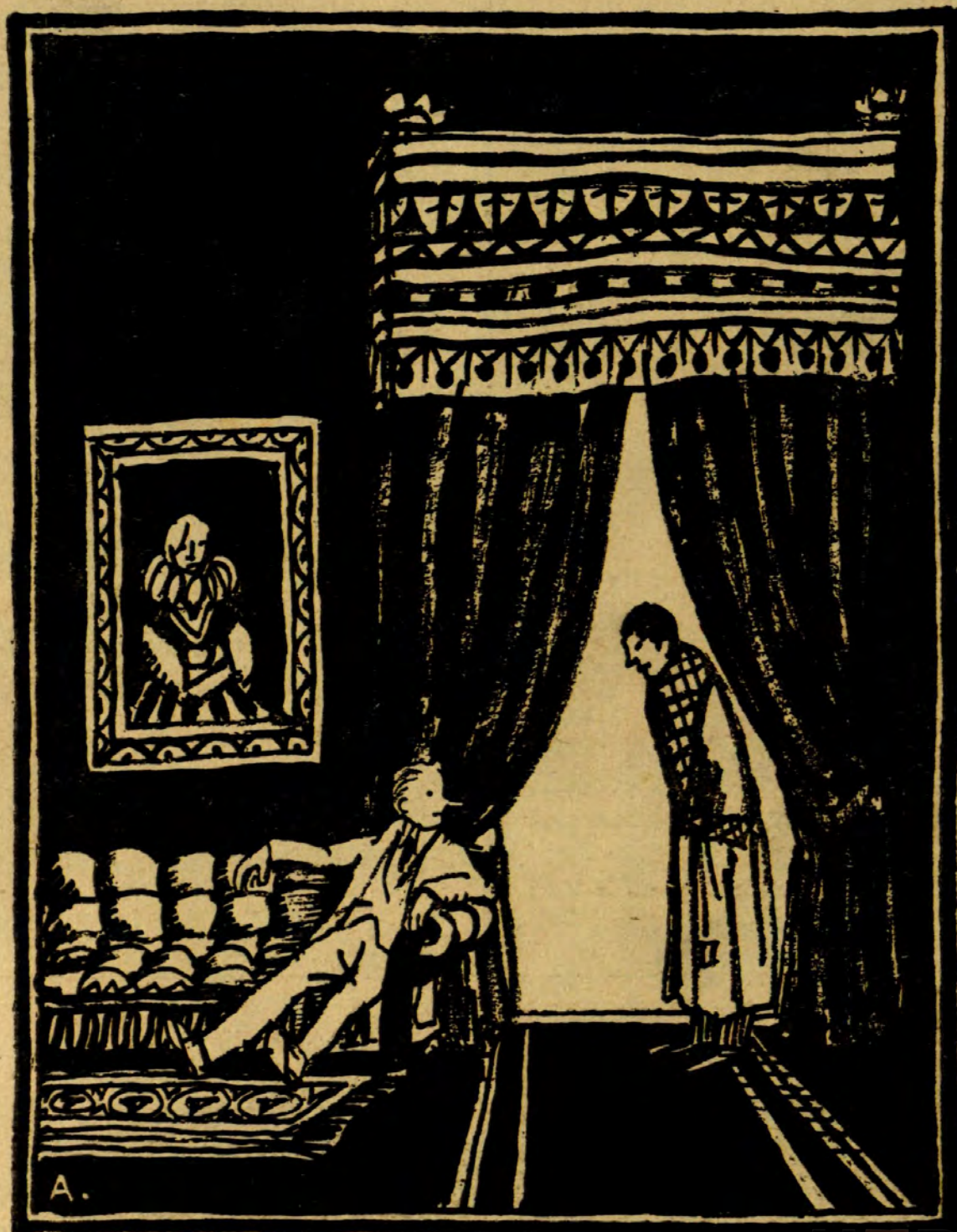
Any II - Núm. 32
3 de juliol 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La correspon-
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

U N C O N S E L L D ' A M I C

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

— No sé què fer: tinc proporció de casar-me amb una noia rica; però conec una sitgetana que m'agrada tant...

— Em vols creure? Casa't amb la que t'agrada... Ah, tú: me la presentars, aquella rica?